

Wstęp

„Przekłady Literatur Słowiańskich”. T. 1, część 3: *Bibliografia przekładów literatur słowiańskich (1990—2006)* jest kontynuacją poprzedzającej ją części 2. publikacji ciągłej zatytułowanej „Przekłady Literatur Słowiańskich”. T. 1, część 1: *Wybory translatorskie 1990—2006*.

Ze względu na objętość przygotowana bibliografia została podzielona na trzy części dołączone do tomu pierwszego, ilustruje bowiem dokonywane w tych latach wybory translatorskie. Niniejsza odnotowuje przekłady z literatury bułgarskiej, chorwackiej i serbskiej na język polski oraz z literatury polskiej na wymienione języki. Potwierdza ujawnioną w poprzedniej części dysproporcję między obecnością literatur słowiańskich w Polsce i literatury polskiej w innych krajach słowiańskich. Interesujące jest to, jakie utwory wybierano z literatur po obu stronach procesu przekładu, oraz to, czy rzeczywiście dokonywał się import autora oryginału do kultury przyjmującej i czytelnika do kultury wyjściowej przekładu, jak twierdził Fryderyk Schlegel. Wzajemne przenikanie wrażliwości percepcyjnej przez medium literatury jest niewątpliwie wartością każdego dobrego tłumaczenia artystycznego. Prezentowana bibliografia ma ułatwić badania nad granicami przekraczalnymi i nieprzekraczalnymi w komunikacji między językami i literaturami, będącymi wytworem odmiennych kultur, dziejów, wrażliwości, wiedzy itp. Dlatego też ostatnia część tomu pierwszego będzie zawierała indeks nazwisk autorów i tłumaczy, by ułatwić czytelnikowi wyciąganie wniosków z podanych faktów bibliograficznych.

Podobnie jak w części drugiej, brak tytułu oryginału oznaczono jedną gwiazdką, brak nazwiska tłumacza — dwoma gwiazdkami, a brak tytułu oryginału i nazwiska tłumacza — trzema gwiazdkami. W przypadku pozycji w językach bułgarskim i serbskim zastosowano transliterację w celu dostosowania zapisu do Polskich Norm.

Trudności związane z poszukiwaniem tytułów oryginałów, których tłumacze najczęściej nie podają, a wydawnictwa nie wymagają, odzwierciedla liczba autorów opracowujących poszczególne części tej książki. Praca zespołowa, długa i żmudna, nie dałaby dostatecznych rezultatów bez udziału osób pomagających z zewnątrz

Zespołu. Chciałabym w tym miejscu szczególnie serdecznie podziękować Pani Wierze Dejanowej, tłumaczce z literatury polskiej na język bułgarski, oraz Panu Bogdanowi Gliszewowi, aktorowi i sympatykowi literatury polskiej, za życzliwą i bezinteresowną pomoc. Niestety, nie wszystkie wątpliwości zostały rozwiązane, za co serdecznie przepraszam w imieniu Zespołu, mając równocześnie nadzieję, że w obecnym kształcie publikacja ta może stać się podstawą wielu refleksji, nie tylko translatologicznych.

Bożena Tokarz